

θεύη ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔτρωγον τοὺς τέττιγας, ὥπως οἱ Ἡραβες καὶ ἄλλοι λαοὶ ἔτρωγον καὶ τρώγοντας ἀκρίδας, εἶνε ἀκόμη βεβαιότερον, ὅτι τοὺς καθήδυνε τὸ ἄσμα τῶν τεττίγων καὶ δὲν εἶνε ἀτομικὸς ὁ θαυμασμὸς τῆς ἀνακρεοντείου φόδης πρὸς τὸν «φίλυμνον τέττιγα, ὃν γῆρας οὐ τείρει, τὸν σχεδὸν θεοῖς ὅμοιον». Ὁ χρυσοῦς τέττιξ ἥτο κοινὸν καὶ προσφιλές κόσμημα τῆς κόμης τῶν πλουσίων Ἀθηναίων.

Ἄλλὰ δὲν σᾶς φαίνεται ἀλληθῶς ὅτι ἡ συμφωνία τῶν τεττίγων ἔχει μίαν μεγαλοπρέπειαν ὑμνου ἀρχαίου; Ἔγὼ εἰς τὸν δελφικὸν ὑμνὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἐμπνεύσεις τῶν μουσουργῶν, οἵτινες ἐμελοποίησαν χορικὰ ἀρχαίων δραμάτων, εὑρίσκω μίαν ἀπήχησιν τῆς φυσικῆς ταύτης μουσικῆς.

Καὶ εἶνε ἄσμα τὸ λάλημα τοῦ τέττιγος. Ἡ ἔρευνά μου ἐνίσχυσε τὴν ἴδεαν, τὴν δόποιαν εἴχα πάντοτε περὶ τούτου. Εἶνε ἄσμα, καίτοι δὲν γίνεται μὲ τὸν λάρυγγα καὶ τὸ στόμα, ἀλλὰ διὰ συσκευῆς ἴδιαιτέρας, εἶδος τυμπάνου, τὸ δόποιον τὸ ἀρσενικὸν ἔντομον ἔχει εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ὑπογαστρίου. Ἡ θήλεια εἶνε ἄφωνος, διὸ καὶ ὁ ἀρχαῖος Ξέναρχος ἐμακάριζε τοὺς τέττιγας, οἵτινες ἔχουν συζύγους ἀλάλους. Ἡ φωνὴ τοῦ ἄρρενος εἶνε κλίσις ἐρωτικὴ καὶ συγχρόνως ἐκδήλωσις τῆς χαρᾶς τοῦ ζῆν, ὡς εἶνε τὸ ἄσμα ὅλων τῶν ὄντων, πλὴν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τραγουδοῦν πολλάκις καὶ διὰ νὰ συλλέγουν πεντάρες.

Ἡ ζωὴ των διαρκεῖ ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως μέχρι τοῦ φθινοπώδου. Ἄμα παύσουν τ' ἀηδόνια, ἀρχίζουν αὐτοί. Ἀρχίζουν ἄδοντες καὶ τελειώνουν ἄδοντες. Ὁ Αἴσωπος τοὺς ἡδίκησεν, ὅπως ἡδίκησε καὶ ἄλλα ζῷα μὲ τὴν ματαίαν ἐλπίδα νὰ σωφρονίσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς παρέστησεν ἐπαιτοῦντας εἰς τὰς θύρας τῶν μυρμήκων. Ἀλλὰ τί νὰ ἐπαιτήσουν ἀπὸ τοὺς χαμαιζήλους καὶ χυδαίους μύρμηκας αὐτοὶ οἱ μὴ ἔχοντες καμιάν ὑλικὴν ἀνάγκην, οἱ τοεφόμενοι μὲ τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ, ὥπως οἱ θεοὶ ἔτρέφοντο μὲ ἀβροσίαν; Ἡ ζωὴ των εἶνε ὅλη ἔδως καὶ μέθη χαρᾶς. Καὶ δῆπος οἱ θεοὶ, δὲν γνωρίζουν καὶ αὐτοὶ τὴν ἔξασθένισιν καὶ τὴν κατήφειαν τοῦ γήρατος. Ὁ θάνατός των προλαμβάνει τοὺς ἔξευτελισμοὺς καὶ τὰς θλίψεις τοῦ γήρατος. Ἄμα παύσουν νὰ τραγουδοῦν, ἀποθνήσκουν. Ἐρχονται εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ χαροῦν.

ΙΩ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΠΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καθε μικρὸ πουλάκι στὸ κλαδί
ἔνα τραγοῦνδι ξέχωρο τονίζει·
τὸ κάθε λουλουδάκι στὸ βουνὸ^{νό}
μὰ μυρούνδια ξεχωριστὴ σκορπίζει.

Κάθε ψυχὴ ποὺ μέσ' στὸν κόσμο ζῇ
ἔχει βαθειά τὸν πόθο τὸν κρυφό της·
κάθε καρδιά ποὺ ἀδιάκοπα χτυπᾷ
εἴχει κι' αὐτὴ τὸν πόνο τὸν δικό της.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ